

Seznámení

Kafe, Miška, RomiK

Úvod do zápisů

Hrávali jsme Dračí doupě Plus a byla to psina. Jenže, z nějakého nepříliš logicky vysvětlitelného důvodu to časem přestala být psina a pro RomiKa, který vedl hru to začala být docela nepříjemná povinnost. Tenkrát naše hraní zachránila podzimní Slezina RPG fóra – na ní jsem totiž dostal nápad vytvořit si vlastní vyhovující systém. Dva roky trvalo tvoření, lezení mezi systémy a neustálé změny. Ale troufám si říci, že změnám je nyní konec. Pokud ne navždy, tak na velmi dlouho. Objevil jsem totiž geniální herní systém – Dungeons and Dragons 4th edition.

Ano, já zapřísáhlý dračákysta jsem se rozhodl okusit konkurenci. U jiných verzí Dnešek bych do toho asi nešel, ale čtyřky se nepustím. Ta je prostě geniální – rychlá, akční a podporuje bojování.

Pro vás, naše milé a věrné čtenáře (jestli takoví vůbec nějakí jsou) to znamená jediné – zase začíná éra pravidelných zápisů pdf formátu.

Úvod do kampaně

Když zemřela bohyně Mystra, svět se změnil. Sama magie jej změnila. Před dlouhou stovkou let její smrt poznamenala samu tvář Faerunu. Magické víry, uvolněná energie, hniloba a rozklad. Tam vypadal svět když se jiní bohové přeli o dědictví paní magie.

Mnoho bohů následující staletí nepřežilo, mnoho lidí je následovalo do zapomenutí. Démoni z Propasti, lidé z Faerunu, Drowové z Podtemna i vlý lidé z Feywildu. Všichni následovali své umírající vládcy.

Našli se i tací, kteří přežili. Někteří změněnou uvolněnou energií, jiní nedotčeni. Všichni s jedinou touhou – žít.

Život po velkém magickém moru není lehký. Nikdy nebyl. Města jsou bezpečná, ale za jejich hradbami je divočina...divočina plná monster a dosud nevyrabovaných ruin...Žádná bytost s alespoň trošku dobrodružnou povahou nemůže nevyslyšet toto vábení...

A jen díky tomu začíná náš velkolepý příběh...

Náhodou či snad vedeni osudem se naši dobrodruzi setkávají v hostinci prozaicky nazvaném Dobrodruhova bota kdesi východně od Baldurovy brány. Zatím se neznají, netuší co bude následovat...ani zda to všechno přežijí.

Mialee o příchodu do „Boty“

Zaslechla jsem napřed smích a pak měkké plesknutí, jak opilec před jakýmsi domem sklouzl do škarpy při cestě. Obešla jsem ho obloukem, přeci jen, jeden si o svůj měsíc nemůže být nikdy jist, a zahrula jsem uličkou kolem malého prostranství, kde postávalo několik lidí, halasně tleskali a naslouchali hudbě píš'aly; když jsem pozvedla hlavu, všimla jsem si drobné hnědovlasé tanečnice, která tam do rytmu písničky předváděla své umění. Na okamžik jsem se zastavila a dívala jsem se spolu s lidmi, ostatně kejklíře už jsem dlouho nespatriła. Tanečnice udělala poslední kroky a uklonila se, všimla jsem si drobných kroužků elfích run, které měla vytetované na pažích, ale obrátila se a odešla příliš rychle na to, abych stačila zjistit, co ty runy říkaly. Nevadí.

Poledne se blížilo, slunce příjemně zářilo a zdálo se, že bude hezký den. Mnohem hezčí den si ale může jeden užít s plným žaludkem a věrna této myšlence, jsem zamířila k malé putyce až úplně při kraji lesa. Dobrodruhova bota, nu ano, tady už jsem jednou byla; hlavou mi bleskne ta vzpomínka, když jsme tu seděli spolu s mým bratrem a našimi přáteli. Ach Silvanie, jak dlouho už je to, nějaké tři čtyři roky? Ten čas ale letí...

Když jsem otevřela dveře, dolehl ke mě příjemný zvuk bubínku a harfy a také skřehotavý hlas někoho, kdo se pokládal za barda. Jen počkej, ty krákale, kdybys slyšel, jaké písně se zpívají v mém kraji, sbalil by sis svoje fidlátka a neodvážil by ses prznit dožínkové slavnosti svým pisklavým hláskem. Lidem v hospodě to ale zřejmě nevadilo a bavili se i tak; přes halasný hovor stejně nebylo nic moc slyšet.

(C) Thomas Abrshansson, celebcm@yastorju.se

Prošla jsem kolem sražených stolů, kde chasa chlastala pivo a vyprávěla přihlouplé vtipy o tom, co sama neznala, a všimla jsem si, že úplně zkraje u krbu sedí proti sobě dva trpaslíci a hlasitě cosi řeší; už z dálky jsem zaslechla jejich hovor.

„... a ty peníze!“

„Nenene, ty jsou moje!“

„Nejsou, ty platíš!“

„Ani náhodou, ty jsi vsadil, ty platíš!“

Přitáhla jsem si se zaskřípěním rozpraskanou židli a posadila jsem se vedle toho, který mi z dálky připadal větší, mohutnější a také starší, zato se hádal silnějším basem a občas udeřil pěstí do stolu. Vousy měl stříbrné a hlavu plešatou; tedy vlastně ne, všimla jsem si, když jsem se podívala blíže, jen podholenou.

„Oč se přete, mistře trpaslíku?“ obrátila jsem se k němu v domněnání, že ke stáří by člověk měl chovat úctu.

Přestali se hádat, jako když utne, a jeden i druhý na mě zcela bez obalu civěli. Bělovousý se mě zhrdavě podíval a mě v tu chvíli došlo, že vlastně není takový stařešina, jak vypadá.

„Mistře trpaslíku,“ zavrčel a chlemtavě si zavdal piva. „Ženský,“ broukl ještě.

Nu ano, trpaslíci jsou všude stejní – malí a protivní.

Pohlédla jsem kose na jeho druha, který se jen zašklebil; ten vypadal trochu jinak, měl tmavou pleť jako by byl ukoptěný od mouru, vousy hnědé a ozdobené sponami a i on měl vyholenou hlavu, jen vzadu mu na záda padal dlouhý zapletený cop. Co mne zaujalo více byla tetování na holé lebce; pět barevných čar. Někde v hlavě mi blesklo, že to už jsem někde viděla, ty barvy... ale kde, to jsem si nevpomněla.

Kolem prošel šenkýř a rovnou mi přinesl pivo; s dobrodruhy se tady tedy příliš nezdržují.

Uvědomila jsem si, že se na mne celou tu dobu někdo dívá. Vzhlédla jsem a přes celý stůl jsem si všimla sedícího eldarina, který do mne zabodával pichlavé oči. Když si všiml, že jsem si ho všimla, obrátil se vznešeným zrakem zase ke svému společníkovi, kterým byla drobná veselá hobitka. Živě něco vyprávěla, vlasy spletené do copánků jí každou chvíli spadly do modravých očí, ale jen je netrpělivě odehnala rukou a mluvila dál. Kolem ní seděl nějaký člověk, neviděla jsem ho dobře, a drakorozený, který pokyvoval šupinatou hlavou.

Pohlédla jsem na své dva spolusedící.

„Ne já! Ty!“

„Já ne! Ty!“

„Ty jsou moje!“

„Pracky pryč, nebo ti je urazím, moje!“

„Nešahaej na moje peníze!“

„Utop se v pivu!“

„Zadav se kuřetem!“

Ach jo. Ale takhle je to pokaždé, nikdy si neumím vybrat dobré místo v hospodě a tak sedím buď u toho, kdo mne chce okrást nebo...

„Grrrr, řekl jsem pracky pryč!“

... nebo chce okrást někoho jiného. Z druhé strany stolu se ozval smích a hobitka rozjařeně poskočila na židli. Že zrovna já musím sedět vedle dvou na slovo skoupých malých mizerů...

„Máš nějaké jméno, pane trpaslíku?“ pokusila jsem se zapříst hovor.

Bělovousý na mne pohlédl. „Aldrik Whitescar,“ zamumlal, takže jsem mu vůbec nerozuměla a bylo mi hloupé ptát se znovu.

„A ty?“ pokusila jsem se oslovit potetovanou hlavu, která vykukovala za velkým korbelem.

„Pch, co po jméně,“ štěkl tetovanec a upil pivo, až se zakymácel.

Všimla jsem si, jak se eldarin, hobitka a člověk zvedli; hobitka něco řekla a člověk se zasmál. Eldarin chladně kývl a něco stiskl pod dlouhým pláštěm, až se mi zdálo, že to snad byla hůlka.

Šipky, pomyslela jsem si a pootočila jsem si židli, abych lépe viděla. Tak jsem si také všimla genasiho, který dosud seděl ve stínu. Pod koženou zbrojí mu vystupovaly svalnaté paže. Oči měl jasně zářivé jako oheň, narezlou kůži a na ní oranžové žilky, ze kterých na hlavě doutnaly plamínky. Co mne však zaujalo ještě více, byl obrovský jílec nemenšího meče, který mu visel na zádech.

Jak se ukázalo, šipky nejlépe zvládla malá hobitka. Zatímco eldarin i člověk se trefili několikrát mimo terč, mám dojem, že jednou zasáhli snad i korbel jakéhosi pijana, drobná hobitka se činila a shrábla měšec, který v porovnání s ní působil dosti velce.

Všimla jsem si, jak se drakorozený zvedl a vedle něj i další člověk, od pohledu paladin s černými vlasy a tmavými očima. Několik lidí začalo srážet stoly v hospodě. Páka. Aldrik vedle mě se zvedl a neurvale se prodral kupředu, viděla jsem tak jeho záda s vyobrazením havrana a velké těžké kladivo, které nesl.

I ty mizero, jen počkej. Vstala jsem a posadila jsem se ke stolu. Naneštěstí si proti mě nesel trpaslík z lakotnou povahou, ale paladin se silnou paží.

Souboj v páce začal a musím uznat, že nezačal ani v nejmenším dobře. Paladin mi drtil prsty silným stiskem a táhl mou ruku nezadržitelně ke stolu. Pousmála jsem se a pak jsem zabrala. Když klouby jeho ruky udeřily o stůl, zaslechla jsem potlesk od našeho stolu; hobitka pískala, člověk uznale kývl hlavou a eldarin, když nic jiného, alespoň pozvedl lehce pohár. Potěšilo mne to.

Genasi ani druhý trpaslík už u našeho stolu neseseděli. A neseseděl tam ani drakorozený a já jsem jenom polkla, když jsem si uvědomila, kdo teď bude mým protivníkem.

„Dva! Dva groše!“ zaslechla jsem hlas trpaslíka, který se mi nepředstavil.

Už jenom dotek drakorozeného byl jako silná rána.

„To je přece slunce!“ vřískl trpaslík.

Začala přetahovaná.

„To je... je... jééé... nevim.“

Drakorozený se usmál a začal mi stahovat paži ke stolu.

„Nevíš! Nevíš! A mám tě, pancharte! Víš co to bylo, hm? Tohle, chachá!“ trpaslík udělal jakési sprosté gesto, shrábl majetnický váček s mincemi a odkolébal se ke stolu, kde na něho čekal podmračený Aldrik.

„Čumíš, co? Che! A platíš!“ okřikl ho jeho druh a s řihnutím do sebe hodil pivo.

Drakorožený mne pustil, promnula jsem si zápěstí a schlíple jsem se vydala k našemu stolu, kde zatím malá hobitka něco vyprávěla genasimu, který se ze souboje v hádankách vrátil s nepořízenou.

Chvíli jsme seděli, trpaslíci se hádali o peníze a pivo, pak už jen o peníze a pak jeden z nich sklouzl opile pod stůl. Odpoledne pokročilo za nevalné hudby a zábavy kolem mne, když se dveře rozlétly a někdo vběhl do hospody.

Nikdo nemohl přehlédnout krvavý koláč, který se mu rozléval na prsou.

„Jsme p-přepadení!“ zakřičel jen rozbitými rty a pak klesl k zemi.

Tavi Shai nám poví o Zorkánovi

Než-li se všichni rozkoukali, muž padl. A co teď? Jeden, jakýsi chlapík vstal od stolu, poklekl k muži na zemi a přiložil ruce na jeho rány. Z jeho řeči bylo jasné, že vzývá o pomoc svého boha. Jeho modlitba byla vyslyšena a pod rukama zazářilo bílé světlo. Rány se postupně zacelovaly, muži se zklidnil dech a pomalu pootevřel oči.

muž: „Ach, dě-děkuji, mladý muži.“

paladin: „Není zač, proto jsem tu, abych pomáhal.“

muž: „Pospěšte za mým přítelem.“

Nějací dva pajzlové, co seděli vedle sebe a nejspíš se i znali, se neustále zlomyslně šklebili. Jeden by řekl, že ta zranění a přepadení mají na starosti společně se svými kumpány.

1.trpaslík: „Nevím, co si od toho povyku slibuje.“

2.trpaslík: „Jo, jako by si myslel, že tu někdo hne brvou.“

elfka: „Snad byste za to nechtěli ještě peníze, copak nevidíte, jak dopadl?“

1.trpaslík: „Jsou za to prachy? Kolik?“

2.trpaslík: „I kdyby nebylo, z těch mrtvol něco kápne.“

1.trpaslík: „No jo! Jdeme.“

Oba se zvedli a dveřím. V tu chvíli se s hobitkou. Ostatní se jen na vydali ve stopách trpaslíků. vesnice mluvil pravdu. Tam, se nyní odehrávalo střetnutí. vyvýšenině stál v obranném svíral kopí a oháněl se s ním malými bytostmi, které na jasné, že mýlka nepřipadala sešli na jednom místě, situaci. V tu chvíli jsem již vytasil z pod pláště hůlku a nepřátel.

Z hůlky vyšlehl modrý energetický výboj, který zasáhl střed nejpočetnější skupiny. Modrá energie proběhla pěti protivníky a ti padli na zem. V zápětí se poslední čtyři goblini otočili k celé skupině. Najednou se celá situace změnila v jejich neprospěch.

„Héééj, nechej nám taky nějaké.“ Zařval jeden z trpaslíků.

„Útok,“ křičel druhý a následován větší částí skupiny vyrazil dopředu.

rychlými kroky vyrazili ke zvednul i dračí muž sebe podívali a společně se Muž, který se doplazel do kde označil místo přepadení, Na drobné skalní postavení člověk. V rukou kolem dokola. Byl obklopen něj neustále dotírali. Bylo v úvahu. Když se všichni zmapovali terén a omrkli neudržel nervy na uzdě, namířil ji na chumel

Ve chvíli kdy moji noví společníci vyrazili do útoku jsem si po stranách cesty všiml ukrytých střelců. Stihl jsem zakřičet, to ano, ale šípky z kuší už byly ve vzduchu. Teď teprve začala ta pravá mela se vším všudy.

Bitka byla krutá, ale rychlá. Velmi rychlá. Stihl jsem si všimnout, že si goblini mezi sebou vyměnili pár slov. Jejich nechutnou řeč jsem se nestihl naučit. Ale z toho jak se zatvářila malá hobita Lily jsem usoudil, že ona ano. Ona jim rozuměla. Mrkl jsem na hobitu a vyrazili jsme za gobliny. Přidal se k nám jeden člověk. Odběhli jsme kousek do lesa, ale po goblínech ani stopy. Lily nám vysvětlila, že goblini utekli pro posily. Musíme tedy rychle varovat ostatní. Hobitka zaslechla, že se baví o Zorkánovi...

„Hele, co to znamená Zorkán?“ neudržel jsem se a zeptal se jí.

„Z toho, co jsem se slyšela je to bandita. Tady v okolí docela proslavený. Je za něj i odměna.“ Odpověděla mi skromně hobitka. Už poněkolkáté na mě mrkla svým šibalským okem.

„Ti goblini dostali nakládačku a zdrhli, jsou neškodní. Vraťme se.“ Doporučil jsem svým novým přátelům.

„Tak tak chlapíku. Kašlem na ně. Pánové, ale co je to za způsoby? Vždyť jsme se ani nepředstavili. Mě všichni říkají Lily.“ Usmála se lišácky hobitka.

„Lusien“ odpověděl jí muž a uklonil hlavu.

„Tavi Shai,“ hrdě jsem prozradil své jméno.

Všichni jsme se vrátili ke zbytku skupiny, která kontrolovala bojiště. Nejaktivnější byli trpaslíci, kteří šmejdili kolem každé mrtvolky a projížděli jim kapsy. Nenašli víc než několik měděných drobných. A tak jsme se zaměřili na přepadeného člověka.

„Mockrát vám děkuji. Dlouho bych nevydržel odolávat. Vidím, že žádost o pomoc od mého přítele byla vyslyšena. Kde je, jak mu je?“ zeptal se nás zesláblý muž „alespoň on to přežil,“ smutně se podíval se na mrtvolu svého posledního přítele.

„Pomohl jsem mu, přežije to.“ Pravil urostlý paladin-léčitel.

„Nemám toho moc, čím bych se vám odvděčil, ale mám jeho,“ ukázal prstem na svázaného orka, omráčeného a válejícího se v prachu „mohl bych vám jej věnovat. Je to lupič a bandita Zorkán. Mě už stál tři kamarády, stovka zlatých mi za tohle trápení nestojí. Odveďte ho do Baldurovy brány a odměna je vaše.“

Družina se chvíli dohadovala, ale nakonec přijala a tím započala svoji pouť. Zatím jen pro odměnu do Baldurovy brány.

Mialee si cestou prohlíží své nové společníky

„Hleďme, elfka,“ ozval se lehce poťouchlý hlas. Otočila jsem se. Genasi se díval na moje špičaté uši a usmíval se.

„Ano,“ přikývla jsem bez hněvu. „Máš něco proti elfům?“

„Pampeliškožrouti,“ řekl se smíchem.

„Nechtěj abych ti ukázala elfí sílu,“ odpověděla jsem a popotáhla jsem si kamizolu.

Genasi se zasmál a podal mi ruku. „Jsem Jett,“ řekl.

„Mialee,“ odpověděla jsem.

„Hej, tady se představujete a já jsem to přeslechla,“ vklínila se mezi nás hobitka. Genasiho už zřejmě znala, protože ten se lehce uklonil a zastavil se, dokud ho nedošel zadní voj družiny.

„Jaké máš jméno?“ zeptala se mě hobitka, zatímco jsme pokračovali do zákrutu cesty.

„Mialee,“ kývla jsem.

„Já jsem Lili,“ řekla, ale její hlas skoro zanikl v hádce dvou trpaslíků za námi.

„Lusien,“ ozval se pružný hlas někde po mé levici; když jsem se otočila od malé hobitky, všimla jsem si, že vedle nás kráčí vysoký člověk oblečený jako lovec.

„Těší mě,“ usmála jsem se na oba.

Trpasličí křik zesílil.

„Vsázím na to, že v tomhle složení nedojdeme,“ ozval se Lusien tiše. „Řekl bych, že ty trpaslíky někdo brzy vezme sekýrou.“

„Hm,“ zabručela jsem a chtěla jsem se zeptat Lili, odkud je. Jenomže to už hobitka vedle mě nestála. Namísto toho se zastavila a zakřičela na hádavé trpaslíky, až jsme všichni podvědomě o krok ustoupili: „Přestaňte na sebe křičet!“

Trpaslíci se na ni podívali jako jeden muž.

„Když se budeme pořád hádat, tak nás brzo najdou a budeme snadná kořist,“ řekla.

„Každý může umřít, malý i velký,“ zasmál se ostře paladin Roderik.

„Máš něco proti nám malým?“ založila si Lili ruce v bok a zamračila se.

„Bohové,“ zamumlal Jett a zavrtěl hlavou.

„Jo, něco malým?“ zavrčel Aldrik.

„Jo?“ ozval se jeho druh.

„Jo,“ smál se dál paladin a zřejmě mu nedošlo nebezpečí, které mu hrozilo.

Potetovaný trpaslík pozvedl zbraň. „Jestli neodvoláš, tak ti urazím hlavu,“ zavrčel.

„To jsem zvědavý jak,“ zamumlal Lusien.

„Když si stoupneme na sebe, tak akorát dosáhneme,“ ozval se Aldrik, který Lusiena nepochybně slyšel.

„Já si na nikoho stoupat nebudu a nikdo si nebude stoupat na mě!“ zavrčel nepříjemný potetovanec, který, jak jsem zjistila později, byl nositelem jména Boris.

„Ale, ty budeš nahoře,“ mávl Aldrik rukou.

„Já jsem řekl, že si nikdo na mě stoupat nebude!“

„Nepůjdeme dál?“ navrhla jsem a po očku jsem se podívala na eldarina Tavi Shaie. Ten stál opodál a pohrdavě se usmíval.

„Ne!“ obrátili se na mě nepřátelsky trpaslíci i Lili.

„Já nikam nejdu, dokud se mi neomluví,“ trvala hobitka na svém.

„Nemyslel jsem to zle,“ řekl Roderik, ale podle Liliiny tváře už na to bylo pozdě.

„Omluv se,“ řekla tvrdošíjně.

„Omlouvám se ti,“ řekl Roderik.

„Dobrá, můžeme dál. Vlastně, máte vy nějaké jméno?“ zeptala se Lili trpaslíků.

Oba se na ni zachmuřeně zadívali a oba mlčeli jako zařezaní.

„Ti nemají jména,“ mávla jsem rukou, „tohle je Aldrik a tenhle je tohle je možná tak Harpagon, jak ho tak poslouchám.“

„Prosím?“ zvedl tetovaný obočí.

„Harpagon,“ zopakovala jsem zřetelně, „to je někdo, kdo je moc a moc hrabivý a lakomý a skoupý na groš zrovna jako ty.“

„Jo? Myslíš si, že si na mě budeš dovolovat?“

„Myslíš, že si můžeš dovolat tady proti všem?“ zeptala jsem se.

„Myslíš?“ zvedl tesák.

„Myslím,“ tasila jsem lehký meč.

„Myslíš?“ zaduněl hluboký bariton u mých kolen a všimla jsem Aldrikova kladiva.

„Myslím,“ tasila jsem scimitar do druhé ruky.

Šach mat, řekl by někdo. Trpaslíci se na mě dívali s nenávistí a já na ně s nejinakou.

„Dobrá,“ sklidila jsem zbraně a vykročila jsem pružně dopředu, kde stála Lili a Lusien. „Lusiene, myslím, že brzy přidám k tvé sázce,“ zavrčela jsem.

„Myslím, že bychom si mohli podat tu elfku,“ zaslechla jsem ještě zezadu, ale ignorovala jsem je. Trpaslíci. Mizerná rasa...

Gobliní léčka v lese

Skupinka pokračuje cestou a netuší co na ně čeká o nějakou tu míli dále. Rubugorak se dobře připravil. Přivedl nejlepší chlapy ze Zorkánovi bandy. Byl šťasten a spokojen, jak ho krásně všichni poslouchají.

„Možná bych se měl na celého Zorkána vykašlat. Ten smradlavej ork nás gobliny jen tyranizuje,“ Rubugorak přemýšlel o všem možném. Nakonec ale dostal strach a raději na té zlé lidi co ubližují malým goblinům a hodným orkům připravil léčku.

Několik jeho kumpánů podsekalo strom. Až bude skupinka zlých věznilů procházet, oni jej pustí, rozmačkají některé z lidí a zbytek pobijí. Střelci se ukryli a připravili si kuše. Každého ze střelců chránil jeden silný válečník. Rubugorak se hrdě rozhlédl po svých mužích. „Goblini jsou hrdou rasou Fearunu,“ Rubugorak se usmíval a pozoroval blížící se skupinu. Ti tupci se hlasitě hádali a s léčkou ani nepočítali. Vpředu šla elfka a hobitka, docela se těšil na zajatce. Hlavně na tu elfku.

Ozvalo se zapraskání. Strom se zakymácel a spadl. Elfka i její společník uskočili. Malá hobitka to nestihla. Jak se tak goblin díval, domyslel si, že to přežila. Jeden po druhém se jí snažili její přátelé vysvobodit. Jeden osekával větve ze stromu, jiný radil co a jak, další utíral zpotené tváře trpaslíka, který se znažil svojí býčí silou strom nadzvednout. Nejlepší šance pro útok.

Ruguborak se přizvedl, natáhl ruku aby dal znamení střelcům. Jako na potvoru se ještětří muž z druhu drakorozených bestii podle gobliní mámy příbuzných k mrzkým koboldům rozběhl k skupině na druhé straně a hrozivě zařval do lesa:

„Vy malý zavšivený goblinský mrchy. Vylezte ven a já vám nakopu vaše holý zadky tam moc, že nebudete moct ani chodit,“ pche, tvoje výhrůžky nás nezastraší skoro-kobolde. Jenže drakorozený válečník pokračoval „A až vás chytím vy goblinská bando, všechny si vás upeču a sežeru vás i s kostma.“ Ruguborak nechal svoji ruku klesnout a rozhlédl se kolem sebe. Jeho muži si jej prohlíželi vystrašenýma očima.

Dříve než stihli utéct zvedl ruku a dal znamení střelcům. Šípky z kuše vyletěli jen z jeho strany. Bohužel pozdě, ztratil mnoho času, zlí lidé už stihli zachránit hobitku a do boje se vrhli všichni...

Bitva to byla těžká a krvavá. Možná, kdyby Ruguborak neopustil své bratry a zbaběle neuprchl, mohli vyhrát a zachránit svého vůdce, orka Zorkána.

Epilog

„Žiju. Přežil jsem to,“ hrdě si poklepal Ruguborak na prsa „jsem sice sám v noci v lese, ale jsem naživu.“ Pomalu se plížil lesem goblin. Pohyboval se tiše a opatrně. Hlavu měl plnou myšlenek, asi proto si nevšiml, že se dostal na okraj srázu. Dokonce i když padal dolů, měl hlavu plnou myšlenek. Když dopadl, neměl žádné myšlenky, byl mrtev.

V dalším zápisu na vás čeká

Podarí se družině dovést banditu do Baldurovy brány? Dostanou slíbenou odměnu? Vznikne z podivných existencí družina či nikoliv?